

РЕШЕНИЕ

№ 1740

гр. София, 13.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11
състав,** в публично заседание на 18.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **7726** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 234 от ЗМВР. Образувано е по жалба на В. Ц. Б. от [населено място] против Заповед рег. № з-8807/04.07.2012г., издадена от директора на СДВР, в частта по т. II, в която е временно отстранен от длъжност и е разпоредено да му бъдат иззети служебната карта, личния знак и служебното оръжие.

Жалбоподателят оспорва отстраняването от длъжност като в жалбата и в устните състезания по делото, чрез своя процесуален представител твърди, че актът не съдържа фактически и правни основания за издаването му. Същевременно нормата на чл. 234 от ЗМВР предвижда четири отделни хипотези, при които отстраняването от длъжност на държавен служител в МВР е допустимо, като в атакуваната заповед не съществува твърдение, че жалбоподателят би могъл да осуети разкриване на обективната истина във връзка с образуването срещу него дисциплинарно производство. На това основание се въвеждат доводи за противоречие на оспорения акт с материалния закон и неговата цел.

Искането до съда е за отмяна на заповедта в оспорената ѝ част. Претендират се деловодни разnosки.

Ответникът – директорът на СДВР не се представлява в съдебното производство и не изразява становище по предмета на спора.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на жалбоподателя и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 от АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. По делото не са налице доказателства за връчване на оспорената заповед, поради което следва да се приеме, че към момента на подаване на жалбата до съда на 08.08.2012г., срокът по чл. 149, ал.1 от АПК не е започнал да тече. Отделно от това заповедта не съдържа указание, отстраняването от длъжност пред кой орган и в какъв срок подлежи на обжалване, поради което и на основание чл. 140, ал.1 от АПК срокът за оспорване на акта по съдебен ред следва да се счита удължен на два месеца. В случая жалбата е подадена в 2-месечен срок от издаването на акта.

Възражението на ответника за недопустимост на оспорването поради това, че заповед рег. № 3-8807/04.07.2012г. не представлява индивидуален административен акт съгласно чл. 21, ал. 5 от АПК, е неоснователно. Предмет на оспорване в настоящото производство съгласно изрично изявление на В. Б. в жалбата е частта от заповедта, в която е освободен /отстранен/ от работа, което волеизявление представлява годен предмет на оспорване, а не образуването на дисциплинарното производство по т. I от заповедта, в какъвто смисъл са доводите на процесуалния представител на директора на СДВР в молба от 27.09.2012г.

Разгледана по съществото на спора, жалбата е основателна, поради следното:

Съгласно чл. 168 от АПК съдебният контрол за законосъобразност обхваща преценка за компетентност на органа, спазване на предписаната от закона форма, процесуалния и материалния закон и целта на закона.

Предмет на оспорване в настоящото производство, както се посочи по-горе е заповед рег. № 3-8807/04.07.2012г. в частта, по т. II, в която В. Ц. Б. временно е отстранен от длъжност и е разпоредено да му бъдат изети служебната карта, личния знак и служебното оръжие.

Страните в процеса не спорят, че жалбоподателят е държавен служител в МВР, на длъжността полицай в група „Охрана на обществения ред”, сектор „Охранителна полиция” при 06 РУП – СДВР.

От съдържанието на заповедта и от представените по преписката писмени доказателства – предложение рег. № 30208/03.07.2012г. на зам. директор на СДВР, писмо рег. № 11-Р-853/31.05.2012г. на СГП, Следствен отдел, писмо рег. № 11-Р-918/18.06.2012г. и постановление от 31.05.2012г. на прокурор при СГП по пр.пр. № 4-153/12г., се установява, че Б. е привлечен в качеството на обвиняем по сл.д. № 2-П/12 по описа на С. при СГП за престъпление по чл. 214, ал.2, т.1 и т.2 във връзка с ал.1, пр. 2, т.1 вр. чл.213а, ал.2 от НК и че спрямо него, като държавен служител в МВР, на основание чл. 230 от ЗМВР е образувано дисциплинарно производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 227, ал.1, т.10 от ЗМВР /т. I от заповедта/.

Едновременно с образуването на дисциплинарното производство е разпоредено и временното му отстраняване от заеманата длъжност.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, че оспореният административен акт е незаконосъобразен поради това, че не отговаря на изискванията за форма и съдържание на административния акт съгласно чл. 59, ал.2, т.4 от АПК – не съдържа фактически и правни основания за постановеното от органа по назначаване временно отстраняване от длъжност. В това отношение са основателни доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, изложени в

устните състезания по делото.

Временното отстраняване от длъжност на държавен служител в МВР е регламентирано в нормата на чл. 234 от ЗМВР в четири отделни хипотези: 1. по реда на [Наказателно-процесуалния кодекс](#); 2. когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по [чл. 230](#) и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина; в този случай отстраняването се извършва от органа по назначаването; 3. когато се явява в състояние, което не му позволява да изпълнява служебните си задължения; в този случай отстраняването се извършва от непосредствения или по-горестоящия ръководител и продължава, докато служителят възстанови годността си за изпълнение на служебните си задължения; 4. когато бъде отнет достъпът му до класифицирана информация, ако заеманата длъжност изисква такъв - до влизане в сила или отмяната на акта, с който е отнет достъпът до класифицирана информация; в този случай отстраняването се извършва от органа по назначаването.

В разглеждания случай в съдържанието на оспорената заповед липсват каквито и да било фактически и правни основания по отношение на разпореденото от директора на СДВР в т. II временно отстраняване от длъжност на полицай В. Б.. Изложени са единствено фактически и правни основания за образуването на дисциплинарното производство, което е разпоредено в т. I от заповедта. Липсва позоваване на нормата на чл. 234 от ЗМВР във връзка с т. II от заповедта, както и изложение на конкретни факти, които да обосноват приложението на някоя от законовите хипотези, при които отстраняването от длъжност е допустимо. Такива мотиви липсват и в приложеното по преписката предложение рег. № 30208/03.07.2012г. на зам. директор на СДВР. Нарушението на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК е съществено, тъй като е лишило служителя от възможността да разбере на какво основание се отстранява от длъжност и да организира защитата си. Освен това допуснатото нарушение на формата на акта изцяло препятства съдебния контрол за законосъобразност на оспорения административен акт, включително и относно материалната компетентност на директора на СДВР в качеството му на орган по назначаване. Нормата на чл. 234 от ЗМВР предвижда компетентност на този административен орган единствено в хипотезата на чл. 234, ал.1, т.2 от ЗМВР – при кумулативното наличие на две предпоставки: образувано дисциплинарно производство по [чл. 230](#) и служебното положение на служителя да затруднява разкриването на обективната истина. В процесния случай, от доказателствата по делото се установява, че спрямо Б. е образувано дисциплинарно производство със същата заповед, но това обстоятелство не е посочено като фактическо основание за отстраняването от длъжност. Липсват и каквито и да било мотиви относно второто условие на чл. 234, ал.1, т.2 от ЗМВР. Дори не е цитиран текста от закона, а именно, че служебното положение на Б. би затруднило установяването на обективната истина по случая.

Изложеното обоснова извод за наличие на съществен порок във формата на акта, който представлява самостоятелно основание по чл. 146, т.2 от АПК за неговата незаконосъобразност в оспорената част, без да се обсъжда спазването на материалния закон и неговата цел.

При този изход на спора и предвид направеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски, ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 410 лева, на основание чл. 143, ал.1 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град,

I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Ц. Б. от [населено място] заповед рег. № з-8807/04.07.2012 издадена от директора на СДВР, в обжалваната част по т. II, в която жалбоподателят е временно отстранен от длъжност и е разпоредено да му бъдат иззети служебната карта, личния знак и служебното оръжие.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Ц. Б., ЕГН [ЕГН] сумата от 410 лева /четиристотин и десет лева/ разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: